

Зреклися слів і зорі, й полини

Ігор Павлюк

Зреклися слів і зорі, й полини.
Вогонь тривожний. І дитя заснуле.
А я учусь знімати зі струни,
Як солов'їв, гірке своє минуле.

Теплом домашнім віє зі степів.
Життя дешеве, як горілки бутель.
Я не тоді летів, коли терпів,
І не тоді, коли хотів не бути.

Але тоді, коли любив життям,
То й мудрим був, бо це — найперша мудрість...
І вірив у Христове вороття
Перегорілим серцем многотрудним.

І нелади із совістю були,
І чистота, і ясність — на погибель.
Державний дім дух часу завалив.
Спасибі цьому часові, спасибі...

Його безчасся вільне від безщасть.
В нічий пісок закопана невинність.
То й пострілом свічу загасить тать,
Провину переживши як первинність.

Зреклися слів і зорі, й полини...
Я теж віддам їх музиці великій.
Нема війни.
Комусь нема війни.
І слів нема.
В душі —
Первісні крики.